

Sygn. akt V CKN 1790/00

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w składzie
następującym:

Przewodniczący: SSN Jacek Gudowski (spraw.) Sędziowie: SN

Gerard Bieniek

SN Mirosława Wysocka

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z
powództwa P. Ś.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń „Na Zycie” S.A. - Inspektoratowi w
W. o zapłatę,

na skutek kasacji powoda

od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 30 czerwca 2000 r., postanawia:

**uchylić zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu
Rejonowego w O. z dnia 26 maja 2000 r., I C 22/2000.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 maja 2000 r. Sąd Rejonowy w O. odrzucił pozew P. Ś. przeciwko PZU „Na Życie” S.A., Inspektorat w W., o zapłatę kwoty 5 692,81 zł należnej z tytułu ubezpieczenia zaopatrzenia dzieci, albowiem stwierdził, że sprawa między stronami o to samo roszczenie została już prawomocnie osądzona.

Zażalenie powoda na to orzeczenie Sąd Okręgowy - postanowieniem z dnia 30 czerwca 2000 r. - oddalił, podzielając pogląd o istnieniu powagi rzeczy osądzonej.

W kasacji opartej na podstawie pierwszej z art. 393 * k.p.c. powód wytknął naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 w związku z art. 366 k.p.c. Zdaniem skarżącego, nie może być mowy o powadze rzeczy osądzonej, ponieważ roszczenie, którego dochodzi obecnie jest oparte na innej podstawie faktycznej i prawnej niż poprzednio.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie budzi wątpliwości, bo wynika to wprost z uzasadnienia pozwu, że roszczenie zgłoszone w niniejszej sprawie zostało oparte na innych twierdzeniach niż roszczenie dochodzone i rozpoznane w sprawie I C 101/99. Powód bowiem nie tylko podniósł, że domaga się odszkodowania oraz że podstawą jego żądania jest wina strony pozwanej, ale także przytoczył przepisy prawa cywilnego, na których to żądanie opiera. Wprawdzie wskazanie przez powoda przepisów prawa materialnego, mających stanowić podstawę prawną orzeczenia, nie jest wymagane ani wiążące, nie pozostaje jednak bez znaczenia dla oceny charakteru żądania, a następnie przebiegu i wyniku sprawy, albowiem pośrednio określa także

okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1999 r., ICKN 252/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 152). Jest przy tym oczywiste, że z punktu widzenia zasad odpowiedzialności zachodzi zasadnicza różnica między żądaniem waloryzacji na podstawie art. 358 [^] § 3 k.c., rozstrzygniętym w sprawie I C 101/99, a żądaniem odszkodowania na zasadzie winy, za szkodę powstałą na skutek nienależytego wykonania zobowiązania. Zarazem nie może schodzić z pola widzenia fakt, że określenie (wskazanie) okoliczności faktycznych, mających stanowić podstawę roszczenia, należy wyłącznie do powoda i ani pozwany, ani sąd nie może tych okoliczności korygować, zwłaszcza w kierunku przynoszącym powodowi niekorzystne skutki procesowe.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając, oczywiście, trafności żądania przedstawionego w sprawie niniejszej, bo to kwestia oceny, która należy do sądów *meñti*, należy stwierdzić, że ze względu na odmienną prezentowaną przez powoda podstawy faktycznej i prawnej żądania, nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Podniesiony w kasacji zarzut obrazy tego przepisu, w związku z art. 366 k.p.c., okazał się zatem uzasadniony.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 393¹³ § 1 k.p.c., jak w sentencji.